

Tit ringja — vit skriva

Er nakað á vási? — Ivamál?
Ein spurningur, ella tíðindi, so ring til okkara.
Vit eru til reiðar!

tíðindablaðið
sosialurin

Lýsingar:

Lýsingarmaður okkara er ráðgevari hjá fyriteikum og einstaklingum í lýsingaspurningum. Hetta verður gjørt uttan meir kostnað fyri lýsaran.

— Ein góður andi og nakran at fróðast saman við. Hetta er treytin fyri, at ein listamaður kann virka og geva frá sær, eitt nú málningar, sum onnur fólk kunnu nýta gleði av. — Hetta sigur Hans J. Glerfoss, listamaður, sum í lotuni hevur framsýning í Smiðjuni í Litluvík. — Málningarnir hjá Hans J. Glerfoss eru hesaferð skaptir í øðrum hátti, enn higartil.

Áður vóru málningar hansara ofta litfagrar óveruligar verur, sum sveimandi sendu áskoðaran inn í hugaheimin.

Hesaferð eru myndirnar naturalistiskar við bragdligum frásøguhátti, sum rættliga sýnir, at listamaðurin hevur funnið fram persónliga háttin í skapanini av verkum sínum. Í skránni sigur

Ein listamaður skal hava veingir

— hann skal duga at flúgva, fyri at vita um veingirnir bera. Tað hendir at hann dettur niður og meiðslar seg, men tað er neyðugt fyri at vita, um hann dugur, sigur Hans J. Glerfoss, listamaður, sum í lotuni hevur framsýning í Smiðjuni

foto kalmur

Hans J. Glerfoss, listamaður: — Áður vóru myndir mínar fjakkandi og ótryggar. Hóast ein fæst við málningar so verður ein blindadur og dugur illa at døma um dygdina. Er ein persónur sum ein er góður við og sum skilur tað ein avrikar, so er lættari at finna eina leið, sum ein sjálvur kann standa inni fyri.

Hans J. Glerfoss er her avmyndaður við konu síni, Marnu

Hans J. Glerfoss, at myndirnar ikki eru landaella bygðalagsmyndir, ið kunnu kallast beinleiðis eftirgerðir, men at tað heldur er ein háttur at siga frá hugvekingnum í sinnisstillum lotum.

Hvor er orsøkin til nýggja málningaháttin?

— Tú kanst kalla hetta eitt slag av filosofi við pensli, sigur Hans J. Glerfoss.

— Tá eg fór undir hesar málningar, sum allir eru gjørdur í ár, visti eg ikki rættliga, hvar eg fór at enda. Hetta eru upplivingar sum eg havi gjørt gjøgnum árin, — frá barnsbeini av og fram til nútíðina.

— Vit minnst øll onkran stein, hyl, hús og gil, har vit spældu sum børn. Øll hesi stóð hava týðning fyri okkum og kann mynda sinnalagið í ávisu lotunum.

— Tað hevur týðning fyri meg, at eg kundi arbeiða við hesum upplivingum, fyri at koma mær víðari, sum listamaður.

Hevur tú málað teg burtúr barnaskónum?

— Nei, tað haldi eg ikki. Hetta er ein byrjan inn í ein óendaligan heim, sum eg ikki veit, hvar endar. Tó veit eg, at keldan eg havi funnið er ótømandi fyri meg. Hans J. Glerfoss er 47 ára gamal. Fyri stuttum giftist hann við Marnu av Kamarinum. Hetta heldur listamaðurin hevur havt stóran týðning fyri hann persónliga, at fáa eitt menniskja at liva saman við, sum skilur list hansara og er ein menniskjansligur stuðul í gerandisdegnum.

— Eg havi nú fingið dirvi at koma fram við hugsanum og myndum, sum eg persónliga kann standa inni fyri.

— Hóast eg havi málað í so mong ár, so havi eg ikki verið sannførdur um, at eg var á rættari leið.

— Ein kann vera so blindadur, at ein ikki hevur møguleika at døma um egna virði.

Eigur tú harafturat ein góðan, sum kennir teg og er góður við teg, so ber alt til. Hesin persónur er eygað og tryggleikin, sum borgar fyri, at tað ein ger, er á rættari leið. Tá er lætt at finna leiðina.

— Eg veit við vissu, at eg havi funnið hana.

Hevur tú góðar arbeiðsumstøður?

— Ja, tað kenni eg til fulnar, at eg havi. Eg búgvi og virki á Reynagarði, í Klæmintsstovu, har Hanus Hansen, lista-

maðurin sáli, eisini virkaði í síni tíð.

Á Reyni er friðarligt, har andar av góðum, — bæði úti og inni. Tíðin stendur still á ein hátt, tó at hon ikki er avloðað av teirri grund. Her kenni eg meg væl og fá hug og umstøður at hugsa um tað, sum eg frameftir vil fremja. — Eitt merkiligt tíðarloysi er har einki er ungt — heldur ikki gamalt!

Hvønn boðskap hevur tú við framsýningini?

— Ein boðskapur er í øllum listagreinum, — soleiðis er eisini í myndlistini hjá mær.

— Eg kenni tað sum umráðandi at berjast móti býttleika og blindni, sum eisini er ein síða av menniskjanum. — Harumframt er tað umráðandi persónliga at vinna á ævinligu trongdini, sum er kenslan, at ein ikki dugir. Annan boðskap havi eg ikki.

— Í mínum umhvørvi ber væl til at stríðast fyri hesum.

— Eg kann ikki lata vea við at hugsa um Hans Hansen, sála, sum eisini hevur virkað her. Hann var fyrsti listamaður eg tosaði við í Mikladali. Tá var eg júst byrjaður at mála. Hanus Hansen segði mær hesi orðini, sum eg nú havi tikið til eftirtektar. Hann segði: — Eg skal siga tær eitt, og tað er, at ein málningur kann av rottum kallast listaverk, tá hann hevur fingið lit.

— Tað eru litirnir sum ávirka sálarligu kenslurnar hjá fólki, sum hyggja at myndunum og tí er júst liturin av týðningi, tá tú í myndum vil siga frá.

Hvat er besta vápni hjá einum listamanni?

— Tað er, at hann trýr tí hann vil skapa og at hann hevur dirvi at koma fram við tí.

Ein listamaður skal — eftir mínum tykki — bert hugsa ein dag fram. Hann skal ikki stinga út í kortið, hvat hann skal nýta framtíðina til.

Ger hann tað, so verður hann turrisligur í hugsunarhátti og tað virkar drepanði á skaparevnini.

Ein listamaður skal vita, at hann hevur veingir. Hann skal nýta veingirnar fyri at vita, um hann kann flúgva. — Tað hendir at ein dettur niður og meiðslar seg, men tað gerst ikki við. Tað eru bert treytirnar, sigur Hans J. Glerfoss at enda.

Dagny